

מסורת הש"ס

(א) סוף פליגין (ב) זבנת קוי: ותיקן, א כס"ח: דליוט, (ד) גי' מה"ש דלמרי' כמו וכו',

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כגרים מלמטה כפחות: (ב) תוס' ד"ה היו וכו' מלמטה כפחות מכגרי' לא כלמעה כיוצא מכגרים: (ג) בא"ד מעלמא אמי ועד כגרים כי פש ליה מלמטה דעדי כו' כיוצא מכגרים ומשני לא כגרים מלמטה:

תוס' הרא"ש

מי"פ דמים למטה. פ"רשי"י טיפין קטנים ולמעלה היינו טיפין גדולים ופרין מאי לאו כגרים כלמעה אלמא עד ולא עד בכלל. ולא נהירא פ"י שפ"י טיפי למעלה גדולים (טיפה) ולמטה קטנים. ותו מאי אולמא עד ברייתא מפתני דקתני עד כמה היא תולה עד כגרים ופליגי באי עד ועד בכלל או לא ומפרש ר"ת טיפי דמים למטה מן החגורו וטיפי דמים למעלה מן החגורו תולה התחתון בעליון עד כגרים כלומר כמו שבא העליון ממקום אחד ולא מגופה כן אנו תולין שבא התחתון ממקום אחד: מאי א"י כגרים דלמטה? ה"י כספירים ישנים וה"פ מאי לאו שיתלי בהם העליון לומר שבא מעל א"י כ"י לא בעליון ה"א כגרים שהוא למטה מגופה אחאי אלמא עד ולא עד בכלל ומשני כגרים דלמעלה. כלומר חכם התחתון יתלו בעליון יותר מעלמא אחאי עד כגרים אם העליון הוא גדול כג' גריסין או ב' גריסין עד כגרים אבל אם חכם העליון אינו אלא כגריס אימור דם מאכולת הוא ולא תלין כמה התחתון שהוא גדול יותר מכגרים העליון. והכי מוכח בתוספתא דקתני היו עליה שני כתמים אחד למטה וא"פ ואחד למטה א"פ. שהתחתון גדול והעליון קטן תולין התחתון עד כגרים שאני אומר ממקום שבא העליון מה התחתון: היו עליה כגרים ועוד וכאותו ועוד רצופה בו מאכולת. נראה לי דהה"ב אם היו עליה שני גריסין לר' ינאי טהורה כיון דכי

הרואה כתם פרק שמיני נדה

נט.

עין משפט
נר מצוה

בא א (מי' פ"ט מהל' אטורי' דיאלה) סמך לאון קרא טושיע יידי' סי' קל' סעי' ז: כבב ב מי' שם הל' כג סמך שם טושיע שם סעי' ת: ג א מי' שם הל' כו טושיע שם סעי' ו: לא ד מי' שם הל' כז טושיע שם סעי' ג: לב ה מי' שם הל' כח טושיע שם סעי' ו: לג ו מי' שם הל' כט טושיע שם סעי' ד: לד ז מי' שם הל' לו טושיע שם סעי' ה: לה ח מי' שם הל' לז טושיע שם סעי' ו: לו ט מי' שם הל' י"ז טושיע שם סעי' ח:

תוס' הרא"ש (המשך)

מירלת כגרים של מאכולת לא נשאר בו גריס ועוד הוא נדקט ונתקט ונעור וברוחא דר' חנינא קטני' דאפי' בכי' כגרים: נתעסקה בכגרים ונמצא עליה בכגרים ועוד. נ"ל דהה"ב אם נמצא עליה כגריסין מבייביא ליה אי טעמי' לה והוא דנקט כגרים ועוד משום דאפי' בבתי' מספקא ליה דילמא טמאה וה"ה יהיה מצי למיביי בתעסקה כפחות מכגרים נמצא עליה כגרים ועוד דאי בהא פשיטא ליה שאינה תולה אי"כ לקמן לוקי כה"ג בכחם כגון שהוא למעלה מן החגור: ת"ש כתם ארוך מצטרף. לפי מה שרוצה בפשוט מכאן דפליגי לא משמע ליה שיהא שום חילוק בין כתם לעד. ולר' אליעזר בן צדוק משוך כל שהוא טמא אפי' על חלוקה של חסדיו. ולכאורה דשמעתין משמע דכי מסיק דפליגי רבנן עליה מהויה לסימנא דהיינו כדבעינן למימר ליה שיהא וזו הוא חומרא גדולה אם נטמא כתם משוך בכל שהוא דהא ספקין חילקתה כ"י אליעזר ונראה לפרש דהך שנייניא דמי' כי קאמר ר' אליעזר כי צדוק בעד הבל בכחם לא קיימא אף לפי המסקנא וכן משמע לישן הירוספתא דקתני משוך טמא מפני דם הקינוח: מליק פריק היורא כתם בכ"י

טיפי דמים למטה. כלומר קטנים: למעלה גדולים: כגרים מלמטה. (א) צפחות מכגרים ותליין: נמצא עליה כגרים ועוד. דהלכתא כרז חסדא דמיקל: כיון דבעלמא. היכא דליכא ועוד תליא כגרים צפחותא השתא נמי תליא האי גרים צפחותא אחרניא:

נתעסקה בכגרים. דספור או קילור: אכל הכא דנתעסקה תליא. כגרים צדס כפור ועוד דם מאכולת הוה: מאי למימרא. הא אפילו תליא כגרים צפור אכתי פש ליה גרים ועוד: מהו דסימא שקול כגרים דספור ושדי צי מאעי: נמצא עליה מין אחד. מדכר הדומה לכחם כגון קילור או שרף ואחר כך נמצאה על חלוקה כתם אפי' אין מראיתו דומה לאותו המין תולה בו: נתעסקה שאני. לכיון דנתעסקה צמין אדום היכי תליין ביה כתם שחור אצל נמצא עליה מין אדום תולה ביה כתם שחור דלמרינן כי היכי דתינתן עליה האי מין גדלה ידעה הכי נמי הוה עליה מינא אחרניא ולא ידעה: לא להקל על דברי טורה. האי דגזור רבנן בכתמים להחמיר על ד"ת שלא להקל צנדה גמורה ומיהו כתמים עלמין דרבנן ואולינן בהן לקולא ותליין בכל מידי: כתם ארוך מצטרף. לכגרים ועוד: משוך כל דהו טמא. לכיון דלאמר משוך מגופה אחי וצמשיכה תליא טעמא אפילו צנדרל טמא: לעולם אפי' לרבי אליעזר צני צירוף: וכו' אמר רבי אליעזר. משוך ודאי מגופה אחת: צני. שזדקת צו: אצל צנפס. שכל חלוקה כגרים ועוד צענין:

הדרן עלך הרואה כתם

היו בה טיפי דמים למטה וטיפי דמים למעלה גדולים תליין צעליון הגדול צדס מאכולת עד כגרים מאי לאו עד כגרים כלמטה (א) צפחות מכגרים לא כלמעה ביותר מכגרים וזהו תימה אחאי נקט למעלה ולמטה הוה ליה למנקט גדולים וקטנים ועוד היכי משמע ליה כלמטה מאי אולמיה ממנתיתין ועוד דלא הוה ליה למנקט כלמעלה וכלמטה דהוה ליה למימר כפחות מכגרים ויותר מכגרים לישנא דנקט עד הכא ונראה לי דה"פ למטה למטה מן החגור למעלה למעלה מן החגור תולה צעליון אחת שלמטה נמלה צעליון (א) דשמא כמו שעליון מעלמא אחי מחמתו נמי מעלמא אחי (א) ועוד כגרים נמלה צו וקאמר מאי לאו כגרים למטה דעד כגרים דקתני מיירי שהתחתון עד כגרים תולה צעליון שמתמוקם שצא העליון צא התחתון מכלל דאי לאו עליון טממין ליה ולא תליין צדס מאכולת אלמא כגרים ויותר מכגרים ומשני לא כגרים ולמעלה כלומר תולה תחתון צעליון כשהעליון עד כגרים ומלמעלה למטה קחשיב כשהעליון ג' גריסין או שני גריסין עד כגרים שאי אינן אלו תולין עליון צדס מאכולת אלא מעלמא אחי או תלה צו התחתון ומיירי כשהתחתון יותר מכגרים אצל אם היה העליון כגרים או לא היה התחתון נטוהו שאין רגלים לדבר דלמא דס בה מעלמא שהרי העליון יש לתלותו צדס מאכולת: נתעסקה בכגרים ומצאה עליה כגרים ועוד. אור"י הוה הדין נתעסקה צפחות מכגרים ונמצא עליה כגרים ועוד דכלל צעיא זו לאו לומר דבהא פשיטא ליה דלמיה תולה אפי' לרבי ינאי דא"כ כי פשיט לקמן מאי לאו צכה"ג לוקמה צשנתעסקה צפחות מכגרים דפשיטא ליה דלמיה תולה אלא ודאי ככל ענין צעני' צני צמציא עליה מין אחד. פ"ה מדכר הדומה לכחם כגון שרף או קילור דהא ודאי מעלמא אחת אס דס היא אור"י מפרש ואינה מוכרת מין אחד למעלה מן החגור תולה צו כמה מיניס שלמטה מן החגור משום שכמו שהעליון ודאי מעלמא אחת כך נאמר צתחתון דמעלמא אחת:

הדרן עלך הרואה כתם

רבא נתעסקה במין אחד תולה בו כמה מינין מיתביי נתעסקה באדום אין תולה בו שחור כי קאמר רבא דאתעסקה בתרנגולת דאית בה כמה מיני דמא: מעשה באשה [וכו'] והתניא לא אמרו חכמים את הדבר להקל אלא להחמיר אמר רבינא לא להקל על דברי תורה אלא להחמיר על דברי תורה וכתמים עצמן דרבנן: עד שהוא נתון: איבעיא להו מי פליגי רבנן עליה דר"א ברבי צדוק או לא תא שמע ר' יתם ארוך מצטרף טפינן אין מצטרפין מני אי רבי אליעזר בר' צדוק למה לי צירוף האמר משוך כל שהוא טמא אלא לאו רבנן שמע מינה פליגי לא לעולם ר' אליעזר ברבי צדוק וכו' אמר רבי אליעזר ברבי צדוק בעד אבל בכתם לא ת"ש דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר ברבי צדוק ה הלכה מכלל דפליגי שמע מינה:

הדרן עלך הרואה כתם